

Minoves

Olvan

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: Casa Minoves
Emplaçament: Carretera de Cal Rosal a Olvan

Coordenades:

Latitud: 42.063758881167
Longitud: 1.87625876217
UTM Est (X): 407027
UTM Nord (Y): 4657466

Classificació

Número de fitxa: 08144 - 70
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Modern Neoclàssic
Segle: XVII-XIX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Número inventari: si, IPA núm. 3475
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad.: 005A00062
Autoria de la fitxa: Busquets, J.; Cascante, P.; Sellés, C.; Serra, R.
Data de registre de la fitxa: dt., 18/06/2002 - 02:00
Data de la darrera revisió: dj., 25/03/2021 - 20:00

Descripció

Masia ampliada en diferents etapes la qual cosa fa que conservi, fragmentada, la part original amb l'afegitó de diferents cossos als sectors de llevant, ponent i migdia. El cos central de la masia s'estructura a partir d'una planta baixa i dues superiors, amb el carener paral·lel a la façana i cobert a dues vessants. Les ampliacions posteriors van alterar l'estructura de diferents espais i van provocar el tancament de múltiples finestres originals que s'obrien a la façana de ponent. Aquesta façana encara conserva la porta principal, formada per un arc de mig punt adovellat que dóna pas a un vestíbul dividit en dues crugies i cobert amb volta de llunetes i maó pla. Aquest espai coincideix, a la primera planta, amb la sala principal de la masia. L'escala, oberta a l'extrem de llevant, és de pedra picada i coberta amb la mateixa volta que el vestíbul. La sala, molt modificada, encara conserva el perímetre original, l'edicle del rellotge i una capella emmarcada per motllures i pilastres a l'estil neoclàssic i també el paviment de cairons quadrats de 20x 20 cm. A la segona planta s'hi troben un seguit de dependències diverses i força tardanes (habitacions, graners, etc.). La façana de migdia és la que ha conservat millor l'estructura primitiva de la masia, amb la porta de llinda plana monolítica i tres finestres a la planta primera, la central amb festejador. El ràfec de la teulada és format per una única línia de teula girada i maó pla, mentre que la façana de ponent el ràfec és de doble filada de teula girada i maó pla. Adossat a aquest cos central es conserva un cos a migdia amb un estil constructiu més simple i en el qual destaquen les galeries d'arc rebaixat de maons dels pisos superiors, amb habitacions i alcoves emmotllurades amb guix, molt tardanes (principis del s. XX). A tramuntana es construí una altra ampliació de la masia que correspon a la masoveria, coneguda amb el nom de "Cal Xic"; conserva finestres i portals de llindes planes de pedra picada del s. XVIII. Pel sector nord-oest de la masia s'aixeca una altra ampliació de la casa principal comunicada amb ella; la planta baixa es coberta amb volta de canó seguit que sosté les estances de la planta principal. La galeria de llevant fou paredada després de la Guerra Civil amb obra vista i té el ràfec amb dues filades de teula girada i maó.

Observacions:

Les diferents ampliacions de la masia de Minoves no van tenir en compte l'orientació original de la masia i tampoc van saber resoldre l'organització de les cobertes per la qual cosa l'annex de ponent té una teulada a dues vessant que aboca les aigües sobre la paret mitgera que l'uneix amb el cos central, provocant greus problemes d'humitat.

Autoria de les imatges: Sara Simon, 2021.

Història

La masia de Minoves és documentada des de l'època medieval (s. XII). Des de la baixa edat mitjana les propietats de l'actual masia figuren com a dominis senyorials del monestir de Sant Pere de la Portella i de la baronia de la Portella. El pergamí més antic que es conserva a la masia està datat el 14 de febrer de 1331 i és una donació de terres feta pels marquesos de la Portella a Guillem de Minoves i al seu fill Jaume. És al s. XVII i XVIII que la masia amplia les propietats per via matrimonial i per diferents compra vendes i s'organitza el sistema de masoveries, l'última de les quals, la Casanova de Minoves es construeix de nova planta al s. XVIII. Gràcies a la documentació conservada a l'arxiu familiar s'ha pogut reconstruir l'arbre genealògic de la família des del 1400 fins a l'actualitat; el cognom Minoves es manté des del s. XII fins a finals s. XIX.

Bibliografia

BUSQUETS 2001: Minoves (inèdit)

